

Jeg kan forsikre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, at de har akkurat nøjagtig den samme Elasticitet nu. Det er Konti, med Hensyn til hvilke man kan forhandle om, hvilke Beløb der bør staa, uden at den bestaaende Ordning i mindste Maade anfægtes deraf, lige saa lidt som den bestaaende Ordning den Gang anfægtedes af Forandringen. Derfor vil jeg hævde, at det vilde være et konstitutionelt Overgreb, hvis det andet høje Ting vilde nægte at godkende, hvad Folketingets Flertal har besluttet med Hensyn til Bevillinger af denne Art; thi disse Bevillinger er fri.

Derimod er der en anden Art af Bevillinger; det er dem, der kræver en Ændring i Lovens Tekst, og nu fremstiller det ærede Medlem Hr. N. Neergaard det, som om det samlede Kompleks her indeholder konstitutionelle Overgreb. Altsaa, selve den Ting, at Ministeren fremsætter Forslag om at forandre Loven paa Finansloven, medfører, at det ærede Medlem stempler denne Finanslov som et konstitutionelt Overgreb, som han anbefaler sit Partis Medlemmer at stemme imod.

Hvad har det ærede Medlem nu sagt om dette Tilfælde? Herom udtaler han sig paa et Tidspunkt, hvor han ikke er i Opposition til Hr. J. C. Christensen, men paa et Tidspunkt, hvor han selv sidder som Leder af Regeringen, og hvor han selv paa sin Finanslov har indført et Forslag til en Anmærkning, som forandrer en bestaaende Lov. Det var i Samlingen 1910—11, og det var paa Finanslovsforslaget for 1912—13, at det ærede Medlem foreslog at forandre en bestaaende Lov ved en Anmærkning. De, som deltog i Politik den Gang, vil maaske erindre det, og andre har maaske læst sig til det.

Det drejede sig om Kultolden. Det var bestemt i Toldloven, at den sidste Trediedel af Kultolden skulde bortfalde med Aaret 1913. Det stod i Loven. Det ærede Medlem foreslog nu en Anmærkning, hvorved denne Bestemmelse ændredes, en Anmærkning, hvorefter den sidste Rest af Kultolden skulde bevares lige indtil 1917. Heroverfor rejstes der fra konservativ Side en overordentlig stærk Modstand, idet de Konservative erklærede, at man ikke kunde forandre Loven paa Finansloven.

Hvad svarede den daværende højtærede Finansminister, det nuværende ærede Medlem Hr. N. Neergaard, dertil? Han udtalte (Folketingstidende 1911—12 Sp. 4482): „Jeg maa sige til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds“ — den daværende Folketingsmand Wulff — „at

vel ved jeg, at det er et Spørgsmaal, der i tidligere Aar har vakt mange Stridigheder, dette Spørgsmaal om, hvorvidt man kan forandre bestaaende Love paa Finansloven, men det har mest været en teoretisk Strid, thi medens man for en Del Aar tilbage med overordentlig Styrke og Varme har fægtet for det ene og det andet, har man uafslædig forandret bestaaende Love paa Finansloven. Vi kunne vist, selv for en lang Aarrække tilbage, ikke træffe en eneste Finanslov eller Tillægsbevillingslov, hvor ikke bestaaende Love ere ændrede, og det er sket med alle Arter af Love.“

Saa siger det ærede Medlem, at man hyppigt har flyttet Grænser og Frister, som bestaaende Love har fastsat, men man er gaaet videre endnu, man er ogsaa gaaet ud over at flytte Grænser og Frister og gaaet til at ændre Realiteter af anden Art paa bestaaende Love ved Hjælp af Finanslove og Tillægsbevillingslove. Han nævnte vigtige Ændringer i Loven om anerkendte Sygekasser, i Loven om anerkendte Arbejdsløshedskasser, i Loven om Invalidforsørgelse, i den grundlæggende Indkomstskattelov. Han nævnte fra gammel Tid Ophævelsen ved Finansloven af en Demarkationsservitut i 1867 o. s. v. o. s. v. Han nævnte en hel Række af saadanne Ændringer. Det ærede Medlem Hr. Wulff siger, at det konservative Standpunkt er, at man ikke kan gøre dette. Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard faar en overordentlig stærkt Bistand fra to Sider, nemlig fra Socialdemokratiet og fra det radikale Venstre, som iler ham til Hjælp ved hans forfatningsmæssige Begrundelse af Standpunktet. Jeg skal kun nævne, at det daværende Medlem Klausen udtrykkelig siger, at det er et Standpunkt, som man fra Socialdemokratiets Side altid har hævdet, at det kan man gøre, og at han er fuldt og helt enig i, hvad den højtærede Konseilspræsident har sagt. Han nævner ogsaa, idet han maaske forudser, hvad der her skal ske, at man selvfølgelig ogsaa kan forandre Hærloven ved Anmærkninger paa Finansloven, kan vedtage Udsættelser. Det ærede Medlem Hr. Klausen har anet, hvad der vildeske i Dag, og tror man, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard som Konseilspræsident modsiger Hr. Klausen? Ikke med et eneste Ord. I Tavshedens Accept af denne Tilslutning fastslaar det ærede Medlem det, som er det konstitutionelt rigtige, at man selvfølgelig kan forandre bestaaende Love ved Tekstændringer paa Finansloven. Hvorledes skulde det dog kunne blive et konstitutionelt Overgreb,